

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יד"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן רביה"ק זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שבת מברכים - פרשת משפטים
כ"ד שבט תשפ"ה
שנה כ"ד גליין א"ד
זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	
בני ברק	6:10	4:10	
ירושלים	6:09	4:55	
באר אפרק	6:40	5:20	

מברכים החודש: ראש חודש אדר בשישי ושבת הבעל"ט. המולד: אור ליום ו' שעה 7:02

התיקון הגדול ביותר הוא לימוד ועסק התורה
הק' ואין לנו שיעור רק התורה הזאת

ערך ההפרש בין יהודי לגוי כך היה הוא ז"ל נתעלה ממדרגה שהיה בה אתמול למדרגה שיהיה בה היום ולכן קראוהו יהודי הק', ולכן אלו הצדיקים תמיד עשו חשבונות האם מעשיהם רצויים לפני ה' ולכן היו תמיד בלב נשבר, לפי שהצדיקים לא היה להם כלל קשר עם גאות, וממילא שזהו הפשט אצלינו כאן ואלה מוסיף על הראשונים על פסוק של ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו שע"י שתמיד ישפוט עצמו ויתבע מעצמו מתי אתעלה

בתורה ומצוות ומתי אתפלל כראוי בזה ועיד"ו יצגל מן הגאות ויזכה לעלות על מזבחי בחי טובה של מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו שמידה טובה מרובה.

ונהג כבר אוחזים אנו בסוף שובבי"ם שזה פרשת משפטים שעתה וכידוע ימים אלו מסוגלים לתיקון כל מיני עוונות ופשעים בחי' שובו בנים שובבי"ם ועכ"ו מציינו שאפי' צדיקים וקדושים שהיו נקיים מכל דגוד חטא עבירה או עוון ג"כ עשו עניני תשובה באלו הימים והגם שבאלו הצדיקים אמת הק' אין לנו השגה מהם, והגם שאנו מדברים ממעשיהם ודיבוריהם הגבוהים, עכ"ו אין לנו בהם שום השגה אלא שמ"מ אפע"כ עבו"ו אנו מדברים מהם כי מכל מקום יש לנו ללמוד בפשטות ולחשוב בעצמינו שאם הם היו גדולים כ"כ א"כ ודאי כש"כ שאנו צריכים להוסיף יותר תורה יותר תפילה יותר שטייגען, ולא זו בלבד אלא שגם היו צדיקים קדושים וטהורים שהיו מתענים משבת לשבת בימים אלו, וכמסופר על ההייליגער זיסקער הה"ק רבי ישראל אבוהצירא הבבא סאלי זי"ע שהיה צם בימים ושבעות אלו משבת לשבת, ולכן היה דרכו בקודש שהיה עולה ויושב כל השבוע והיה עולה בעליית הבית בקומה השני' ותיכף במוצ"ש עלה לשם ומיד היה מצווה שישלם הסולם שלא יהיה באפשרות לירד משם עד ערש"ק הבאה, וממילא שלא היה לו שם שום אוכל כלל בכל ימות השבוע אלא ספרי קודש, כן היה עושה עד שבת הבאה ואז חזר לקומה הראשונה לכ' שבת קודש, ויתכן שהוא הי' מהיהודים אחרונים שצם משבת לשבת כולו ללא הפסק ואין לנו השגה בעבודת ה' דילי, ואף גם יהודים רבים עסקו הרבה עבודות בימי השוברים הקדושים האלו בכל מיני תיקונים.

ומכולם התיקון הגדול ביותר הוא לימוד ועסק התורה הק' ואין לנו שיעור רק התורה הזאת, והחשוב והנצרך ביותר הוא לימוד מתוך שעות רצופות כמובא מצדיקים שהוא יותר מתענית משבת לשבת, ופעם וכן היום בשיבות אכשר דרא שעוסקים ועוסקים בשעות רצופות ו' או ז' שעות, והוא חשוב וגדול מאוד והוא מן התיקונים

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם (כא, א)
בתורה אי' פ'שטים ע"ד אי"ן סוף והוא בא לרמוז הכי שהנה רשיז"ל כ' ואלה מוסיף על הראשונים מה הם מסיני אף אלו מסיני ולפי"ו יל"פ כמו"כ ואלה מוסיף על הראשונים היינו על פסוק שבו מסיימת פרשה הקודמת פרשת יתרו בפסוק ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו ועל זה בא כאן ההמשך ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם שיש לפרש באופ"א שמסתמא אי'

כבר בספרים עפמ"ש"כ (שם שלחי פרשת יתרו) "ולא תעלה במעלות על מזבחי" דאפי' אם מי שהוא כבר עלה ונתעלה בעבודתו את השי"ת עד שהוא כבר אוחז במדרגה של מסירות נפש להשי"ת בכל רגע שזהו בחי' "מזבחי" שזוכה א"ע במסי"ן להשי"ת בכל שעה כמו בהמה שנשחטת לקרבנות על המזבח או דוקא לאיש כזה יש ליהרר עד מאוד לא להיות בתוך ליבו עם עירוב של גאות ח"ו כי אם חלילה לא יזהר מזה אז אפי' שהוא בחי' מעלות על מזבחי בחי' מסי"ן כנ"ל, עכ"ו אם יש בו בחי' מעלות שחושב א"ע לבן עליה ובא מזה לעליית גבהות הלב אז ח"ו יכשל במש"כ אחר"ו אשר לא תגלה ערותך עליו, כי אם לא ישמר מן הגאות אזי "אשר לא תגלה ערותך עליו" יכולים ליפול לדרגה התחתונה הגדולה ביותר רח"ל, כי אפי' אם כבר עושים מסי"ן אפילו באופן שאין לנו שום השגה, עכ"ו יש ליהרר שהמסי"ן לא יתערב עם גאות, כי אם רח"ל מונח בו שם גאות ח"ו אזי יכול ליפול מטה מטה רחוק מן הקדושה, שזהו בחי' ערוותך שכ' כאן בפסוק וממילא שזהו הפשט שתיכף אחר"ו כתוב ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם וכמ"ש"כ רש"י שבא להוסיף על הראשונים שלהנ"ל בא לומר לנו האידן יצגל מהגאות של מעלות על מזבחי ע"י ואלה המשפטים ההיינו שתמיד יערוך לעצמו משפטי נפשו וחשבון נפשו ויהיה תמיד ממארי דחושבנא ויהיה השופט לעצמו וישפוט עצמו כסדר וזכור תמיד חסרונותיו ויבוא מזה לתשוקה להשלים א"ע בעבודת השי"ת וישתוקק ויחשוב כסדר מתי אתפלל כראוי ואלמד כראוי, ומתי אשוב בתשובה, ומאידך גם יודה כסדר להשם יתברך על כל הטוב, שכן זכה לעשות ביום ההוא, וכיכר גם במעלות שחננו השי"ת אפי' שהוא מקצר ממה שחייב להשי"ת כל תגמולוהי עלי, ויתודה על כל פגמיו, במחשבה דיבור ומעשה, ויבקש מהשם יתברך מחילה וסליחה וכפרה, ויקבל ע"ע להשתפר מכאן ואילך והשי"ת שהוא ית' אין סוף ב"ה יעוררו ע"ד כבוד שמו בעבודה זו שאף היא בחי' אין סוף וכמ"ש"כ "יום ליום יביע אומר" שבא לרמוז הבחי' של הצדיקים שתמיד היו מתעלים העכער און העכער גבוה מעל גבוה בעבודת ה' מיום ליום ובכל יום.

וכידוע מה שמסופר על הה"ק היהודי הק' מפשיסחא זי"ע טעם שנקרא היהודי הק' לפי שבכל יום היה מתעלה ומתעלה דוגמת יהודי שזוכה להתגייר ולהפוך יהודי, וכמו

קול דינה וישועה באהלי צדי יקים

ברעותא וחדוהתא עילאה, הננו לברך רוב ברכות מעומק הלבבות, ביום שמחת המלוכה, שמחה במעון עטרת ראשינו ותפארתנו, מאיר נתיבותינו ומורה דרכנו מאלפנו בינה ודעה, מפיו אנו חיים וממיימי אנו שותים בצלו אנו חוסים
בבד קדושת מרן אדונינו מורינו ורבינו שליט"א
לדגל שמחת קשרי השייחין לנכדתו בת לבנו הגה"צ רבי אהרן שליט"א
עב"ג החבור המופלג בתוי"ש כרכא דכוליה ביה הרב שמעון אוברלנדער שליט"א
בן הרה"צ ר' שלום אוברלנדער שליט"א התן הגה"צ ר' אמרים פישל מוצען שליט"א רב קריית הבעש"ט פ"ת
התן הגה"ק השפע חיים מצאנו זי"ע
בהאי שעתא דביה רעווא, נפיל תחינה לפני שוכן שחקים, יה"ר מלאשב"ש שיוזכה רבינו שליט"א להאריך ימים על ממלכתו בבריית
גופא ונהורא נפישא, צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון ישגה, לאורז ניסע ונלך ומברכות פיו נתברך אנו וכל עדתנו וקהל אג"ש ברחבי
הבל, וזוכה כולנו יחד לראות בתפארת עוז מלכותו.
ויהי רצון שיוזכה רבינו להוסיף ולשאוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח ומאיתנו תלמידיו כבנים, עדי וליבנו קדם פני משיח צדקנו במהרה
בימינו אכ"י.
בידאה עילאה ובהרדת הקודש מברכים - רבנו ותלמידיהו - המערכת - קהל חסידי לעלוב

שיחת קודש

המשך מעמ' א'

השי"ת יתקנו בתיקון של ימי השוכבים אויף א זיסע אופן אויף אייביג ויתקנו בתיקון הכללי והשלם, וברוב רחמי יעזור וירחם שכולנו יחד נזכה כמובא בפרשתן (דג), ויענו כל העם קול אחד ויאמרו נעשה ואח"כ שוב ויאמרו כל הדברים אשר דיבר ה' נעשה ונשמע, שנוכה לקיים ולקבל נעשה ונשמע כל התומצ"ש בשלימות וברצון, ותמיד נזכה לשמור את התורה און שטייגען מיט עבודה יר"ש ומידות טובות, ותורה מוכרחת וחייבת להיות מתוך שמחה, ועי"ז זוכים לשלימות בתורה ועבודה בחינת ישמעו עונים וישמחו שהרי תורה ושמחה באים כאחד. לתשובה, כי ההולך בענוה אין נותנים לו מנוחה עד שיוכרח לחזור בתשובה.

השי"ת לבדו ישמח את כל השבועי לב וישמור את כל ישראל בכל מקום שהם אויף א זיסע אופן אויף אייביג, וישמח את כולם בכללות ופרטות ויתן לכלל ישראל הרפוי"ש הגוה"נ ובריאות השלימות בגוף ונפש, ישועות שלימות ושמחות שלימות בגו"ר, וירחם ויתן לכולם פרנסה טובה בהרחבה גדולה ובניקל בגו"ר, ויתן לכולם ברוב רחמנותו ישועות שלימות ורפואות שלימות תורה וגדולה במקום אחד וישועה שלימה ורפואה שלימה ושמחה שלימה וגאולה שלימה ובנין בית המקדש שוין יעצ אויף א זיסע אופן אויף אייביג.

בהרבש"ע אין לנו השגה והוא למעלה מן הזמן ולמעלה מן המקום ויכול ברגע אחד כמימרא להביא את הישועה שלימה ושמחה שלימה שוין יעצ אויף א זיסע אופן אויף אייביג.

קרי"ש ותפילה גם כהיום שיש יחיד סגולה שנוהגים באלו העבודות ה', והיו כאלו שהקפידו תמיד על זה שהגם שיש זמן קרי"ש המוקדם של המג"א וזמן מאוחר ממנו של הגר"א ובעל התני"ז ז"ע, עכ"ל הקפידו ודייקו לחומרא לנהוג כהמג"א ולקרא תמיד בזמן הראשון כי סוף סוף הוא בחי דאורייתא ולעולם החשוב והעדיף משתיהם הוא כעיקר הזמן והדין הוא להתפלל תפילת ותיקין והכל עם תפילין וכן קרי"ש בזמנה עם תפילין.

ואיתא מאמר מהרבי מרן הרדצ"ש מלעלוב ירושלים זיע"א שהיו זמנים שהיה מניח ב' תפילין ר"ת ורש"י שתיהם יחד כך שמעתי שאומרים בערך, ירחם המרחם ישמור המרחם עלי ועכ"ל, וה' יעזור שתמיד נזכה להתעלות כמו אלו הצדיקים, וכמו שאכן היו יהודים קדמונים שהיו עובדים בתפילה וק"ש שיהיה כדבעי, ולקרות קרי"ש עם תפילין וכן להניח תפילין של ר"ת ותפילין של רש"י, ואף הרבי מרן מוהרמ"מ זיע"א ועכ"ל אמר פעם בקדשו כי מיד שמאיר היום על הארץ אינו יכול עוד לישב בשלוה ומיד הוא עוסק בקריאת שמע, משום שהיראת שמים דילי לא היתה אצלו במנוחה אפי' רגע א', ואין לנו שום השגה בו ובכל הצדיקי אמת ירחם המרחם ישמור עלי ועכ"ל, ומהכל יש לנו ללמוד א מוסר בפשטות צו שטייגען, יותר יר"ש קדו"ט תפילה תורה ועבודה וכו', וכאמרם ז"ל (ברכות לג) אין לו להקב"ה אלא אוצר של יר"ש בלבד, כי יראת שמים סולל הכל, והחשוב מכל הוא שאדם יהיה לעצמו דער מוסר זאגער והוא מקל ושבת לעצמו ולא ירפה מעצמו וכל זה כדי שיוכל לעלות מעלה מעלה, וכן לעומת זה המקל גם ילמד בספרי מוסר וחסידות שהם מקל נועם הזורח ומסייע בקיום התורה ומצוות אויף שטענדיג בכל היום, וכמו שאומרים בשם הגה"ק בעל החת"ס ז"ע

שאמר ע"ע שביום שאינו לומד מוסר חסר לו זה בעניני כל היום, לכן יעסוק בהם האדם בכל יום ויחזור כסדר על ספרי מוסר וספרי חסידות על הפרשה, ואם זה על הסדר עדיף טפי כי זה יותר משיפע, ויש הרבה ספרי מוסר ללמוד בהם ובדרך משל ספה"ק אורחות צדיקים שהטוב וישר הוא שלומדים ומסיימים אותו וחוזרים עליו שוב, ואח"כ לומדים ספר מסילת ישרים כנ"ל וטוב להמשיך בעוד ספרי מוסר אחרים, וכן ספה"ק מאור עיניים ממשערנוביל וספה"ק ישמח ישראל מאלכסנדר על פ' השבוע.

ואיתא מאמר בשם המאור ושמש שאמר דאצל יהודי ענו האמיתי ושפל ברכ האמיתי לא יתכן שיהיה אצלו חטאים כי כל החטאים שייכים רק אם נכשל או הולך בגיאות כי ענוה ושפלות רוח הוא שמירה שלא יוכל לחטוא, וכל הצרות באים בגלל הגיאות, וממילא מזה שמירה טובה מרובה שהשפל ברכ האמיתי הוא שמירה וכוח רב להנצל מכל החטאים עוונות ופשעים והוא מגרש הרע ושומר שלא יהא שום שייכות להרע, ועי"ז זוכים לקבלת התורה כדבעי כי התורה נמשלה למים מה מים הולכין ממקום גבוה למקום נמוך אף התורה אין שורה אלא אצל העניו (תענית ד), ואז זוכה לקבלת התורה והתמדת התורה יר"ש ומידות טובות וענוה, שענוה מביא לשמחה ושמחה מביא ענוה כדכ' (תהילים) ישמעו ענוים וישמחו.

שרק שייכים, ומהכל יש לנו ללמוד א מוסר בפשטות צו שטייגען, ירחם המרחם ישמור המרחם עלי ועכ"ל. ונחזור לענין הקודם, דעיקר ותחילת עבודת ה' הוא ענוה ושפלות רוח, כי אם הולך ח"ו בגיאות אז הכל ח"ו בטל ומבוטל ואינו שווה כלום כי כבר כ' בתורה"ק מה שאמר לנו השי"ת "אני ה' אשכון את דכא ושפל רוח", ועי"ז זוכה להשראת השכינה ואז יכול להתעלות יותר ויותר, משום שאם אין השראת השכינה אזי רח"ל יכולים ליפול מכל הדרגות חלילה עד ח"ו למרחקים, ולכן תמיד ראשית הדברים הוא ענוה ושפלות רוח שתמיד יחשוב היהודי הנלכב בליבו שהנה כולם יותר חשובים וגדולים ממני, ועדש"כ "הוי דן את כל האדם לפי זכות", וכמו שכ' הרמב"ן ז"ל הק' לדייק באגרתו שאפי' אם רואים את החבר שאינו צדיק ועובד ה' כ"כ, עכ"ל תמיד ילמד עליו זכות ויחשוב בליבו שהוא בחי' שוגג ואני במעשי הרעים ליידער וכו', מה גם שאכן באמת בכלל אין יכולים לדון את חבריו וכמובא ממרן הרבי מוהרמ"מ זיע"א לדייק לשון חז"ל הק' שאמרו "הוי דן את כל" האדם לפי זכות ולכאוי' היו יכולים לומר הוי דן את האדם לפי זכות ולמה הוסיפו תיבת כל ואמרו את כל האדם לפי זכות ולכן ביאר מרן מוהרמ"מ זיע"א הכוונה בזה הדגש על כל, שע"י שיקיפו במחשבתם את כל האדם להתבונן בכל מה שהוא כולל וכל מצבו וכל מה שעובר עליו וכל תכונותיו וכל טבעיו אז ודאי יבואו מזה לדנוה לפי זכות וזה הדרך להיות הוי דן את כל האדם לפי זכות שהרי אין לנו שום הבנה מה עובר על כל האדם איזה מעברים וטרדות ודחק שעוברים עליו ואין יודעים מה גרם ליהודי להיות בירידה ח"ו, ואולי אם הייתי אני במצבו הייתי גרוע יותר הימנו, וממילא לכן דייקא הוי דן את כל האדם לפי זכות ותמיד ידע שהשני יותר חשוב ממני ואז עיד"ז וע"י ענוה ושפלות רוח יכולים לבוא לידי אחדות, ובמילא שאם נכנעים אחד לחבירו וכל יהודי אחד לשני זה מביא לגרעסטע אחדות אמיתית, ולכן גם מובא בחז"ל הק' "איזהו עשיר השמח בחלקו", כי השמח בחלקו הוא מרומו לענוה, שהוא שמח בשלו ולא מתקנא בחבירו שהוא יודע שאין לו כלום והכל הוא ממנו ית"ש, וע"י ענוה וזכה להיות שמח בחלקו ולשמחה.

בענין תפילה בזמנה ובמנין

והנה כידוע חסידים יר"ש היו מודקקים קלה כבחמורה, ואמנם אקדים ואומר שממני לא ילמדו אלא רק תלמוד מהתורה הק' ומהשו"ע וההלכה, ירחם המרחם ישמור המרחם עלי ועכ"ל שאין לנו שיעור רק התורה הזאת, וידוע מצדיקים שאמרו שהנה ארז"ל (ברכות יג) אם קורא ק"ש ללא תפילין הרי הוא מעיד עדות שקר בעצמו שהרי שם כתוב וקשרתם לאות על ירך וכו', ואיך יאמר זה באין תפילין על זרועו וראשו ואיך יבוא כך לפני השי"ת וא"כ איה מוראי וכו', אך אי' מהבת עין והרבי הק' החוזה מלובלין שלא קאי דווקא על קרי"ש שבתפילה על תפילה עם תפילין שמעיד עדות שקר בעצמו, אך היו צדיקים שדייקו שיש לקרוא ק"ש עם תפילין תמיד אפי' אם קורא לא תוך התפילה, או תפילין דר"ת או של רש"י, וכן היו צדיקים שדייקו והקפידו על תפילה שתהא תמיד במנין וכמו שאי' מהבית אהרן מקארלין שאמר דתפילה במנין הוא כמו תפילת צדיק הדור, וכן הזמנים של

פנינים יקרים

על הפרשה

וכי יריבון אנשים והכה איש את רעהו (כא, יח)

סיפר הגה"צ רבי אהרן ישעי' פעקטע זצ"ל אב"ד העלמען: בעת שהרה"ק מסאטמאר ז"ע בחן את הבחורים, מצא לנכון לעוררם על דברים הצריכים תיקון.

זכור לי מקרה אחד, כשכמה מבחורי הישיבה הקימו לפני חג הסוכות את הסוכה על גג שעל בית המדרש הישן ב"נעם מענטשאן", וזה היה מאוד מסוכן, כיון שלא היה שם גדר, וגם ממנוי הפייער לעשער (=מבצע"י האש) נמנו את הדבר, כשנודע הדבר לרבי ז"ע, הישב חרה לו, וצויה שתוכף ומיד יפרקו את הסוכה.

בזמן החורף הבא למדו בישיבה מסכת בבא קמא. ובהגיע הבחור אשר עמד בראש מקימי הסוכה הנ"ל להיבחר על למודיו, צוה לו הרבי להתחיל במשנה ראשונה של המסכת. הבחור התחיל "ארבעה אבות וניקין השור המור המבכה וההבעה", שאלו הרבי מה פירוש "מבכה", והבחור ענה שזה פלוגתא בגמרא, לחד מאן דאמר זה "שן", ולחד מאן דאמר זה "אדם".

ושאלהו הרבי, בשלמא למ"ד "מבכה" זה "שן", מובן מדוע נקרא "מבכה", והרבי החל למנות כמה מהלכים בראשונים ע"ג. אבל למ"ד "מבכה" זה "אדם", למה לא מובא במתני' בהדיא "אדם", הבחור שתק ולא ידע מה להשיב.

אמר לו הרבי: אגיד לך טעמא דמילתא, לפיכך לא כתיב "אדם", שאי אפשר לקרוא למזיק "אדם", אין זה מנימוסי בני אדם להזיק... לכן לא רצו חז"ל לכתוב מזיק בלשון "אדם"... באילנא דהיי

ויצאה הנם אין כסף

הרב הקדוש רבי יצחק מסקווירא זצוק"ל, אמר: הפירוש של האור החיים הקדוש, על הפסוק (כא, יא) ויצאה הנם אין כסף, אי א גוטער פראוועניא, היינו פרקליט טוב, שמליץ יושר ומלמד זכות על כלל ישראל.

וזה לשון האור החיים הקדוש (בד"ה ואמר עוד זאם שלש אלה)... ויצאה הנם (כא, יא), פירוש, הגם שלא יהיה בידם לא תורה ולא מצות [תנ"ך]. - ואפילו לא יקפפו לדבר הגאולה, והוא אומרו אין כסף. [בכל זאת, ויצאה] כי סוריה יספיקו - לפדיונה. ילקוט מאורי אור

ואם אמר יאמר העבד וגו' ויצע אדניו את אונו כו' (כא, ו) וברש"י, ובמזכר עצמו מפני דחקו תרצע משום דאון ששמעה על הר סיני כי לא בני ישראל עבדים והלך וקנה אדון לעצמו תרצע. ויש להקשות דלפי זה מיד שמכר את עצמו הוה ליה לירצע ולמה המתין לו בכתבו עד סוף שש.

ומצאתי בזה דבר נכון (בספר שמן רוקח עה"ת) דהנה על תחלת המסירה לא נרצע להיותו כמו אונס בדבר המסירה כי הוצרך לבקש המשך בעמ' ג'

הרוצחים הערמומיים

ביתא

הרוצחים שהמה ערמומיים ביותר, כמו אלו העוסקים בפאליטיק שמתנהלים ברמאות בלשון ערומים מאוצר קדשו של כ"ק מרן רבינו שליט"א

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם' (שמות כא, א) וברש"י כל מקום שנאמר 'אלה' פסל את הראשונים, 'ואלה' מוסף על הראשונים, ע"כ **התורה** ק נדרשת בהרבה אופנים ובתורה ק יש פירושים עד אין סוף, וי"ל הדגה זה כלל גדול בעבודת השי"ת, שלא יעמוד האדם במקו"א במדרגתו וליא יסתפק במה שכבר זכה, אלא יתאמץ תמיד להיות בגדר 'מוסיף והולך', וישתוקק תמיד להתעלות תמיד יותר ויותר, ויחפש תדיר בכל יום עצות נפשו להתעלות ממדרגה למדרגה בעבודת הקודש.

ובדרך משל לטבר את האוון י"ל, הדגה אדם שעסק במשא ומתן והרויח סכום עצום של שלושה מליון דולה, הלא בודאי לא יפסיק לעסוק במסחרו, אלא יוסיף להשתדל ולעסוק עוד במסחרו כי רצונו להרבות הון הרבה, וע"ז אה"ל (ק"ה"ד ג, א) מי שיש לו מנה רוצה מאתיים. ואין דרכו של אדם לומר אחר שהרויח סכום הגון שכבר יצא ידי חובתו ואינו רוצה יותר, כי יש לו די והותר, אלא הוא חושב תמיד עצות שונות שאולי יעלה בידו שיהיה לו עשרה מליון דולה או יותר ויותר.

ועל אהת כמה וכמה ברוחניות, הרי הדבר ברור והכל מודים שא אפשר לדמות כלל עניני עוה"ז לעניני עוה"ב. כי כל עניני עוה"ז והעשירות וכו', הכל רק זמני בלבד הולך עובר וכחלום יעוף, ועניני רוחניות הם נצחי לעולמי עד, ובקרבן מימינו כשנוכח לביאת המשיח לא יהיה לממון שום שוויון וערך כלל, והיה כמו העבר און, וכמטבעות ישנים שנפסלו לשימוש ע"י הממשלה שאין להם שום שוויון וערך, והרבה יותר מזה יהיה בימות המשיח, שהמטבעות הטובים והחשובים ביותר בזמנינו וכל שאר הבלי עוה"ז יאבדו את ערכם לגמרי. ורק עניני רוחניות יהיה להם ערך וחשיבות, כל מצוה וכל מעשה טוב או מחשבה טובה יאירו יותר מכל האנשים טובות ומרגליות שישנם בעוה"ז, באופן שאין לנו השגה ואין אנני יכולים להשיג, כי התורה"ק היא יקרה ממש ומפנינו, עין לא ראתה אלקים וזולתן יעשה למחכה לו (ישעי' סד, ג), וכל המשלים אינם אלא לטבר את האוון, ודיברה תורה בלשון בני אדם, וא"כ בודאי שצריך להתעלות תמיד ולהיות מוסף והולך בעבודת ה'.

וי"ל שזהו הרמז, 'ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם', ואלה' עם ו' היינו מוסף עוד, שתמיד צריך להיות מוסף והולך, ויוסיף ויחזור ויוסיף עוד, 'בכל המשפטים אשר תשים לפניהם', שזה כולל את כל התורה והמצוות, ותמיד יוכר להזור בתשובה ולתקן את מעשיו יותר ויותר. והאי עלמא כבד הילולא דמיא, 'חסוף ואכול ושוב חסוף ואכול', אריון כאפען נאך און נאך' וכל מה שהוסף הוא שמחה גדולה ונפלאה, ומצוה גוררת מצוה, ושמחה גוררת שמחה.

ידעם המרחם עלי ועל כל ישראל, שנוכח כולנו ללמוד לימוד המוסר מהעשירות בעולם הזה, כי העשירות היא דבר זמני חולף ועובר, והאדם מוסר את עצמו לגמרי להרויח עוד ממון, ומזה לימד אדם לעשות חשבון הנפש, על אהת כמה וכמה צריך הוא למסור את עצמו לקנות דבר נצחי ולהרבות תורה ועבודה וגמילות חסדים, ותורה ויר"ש ומידות טובות, ובודאי צריך הרבה מסירות נפש לזה.

וכי יויד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות (שמות כא, יד) וברש"י וכו' יויד - לפי שנאמר מכה איש וגו' שומע אני אפילו רופא שהמית ושלח בית דין שהמית במלקות ארבעים והאב המכה את בנו והרב הרודה את תלמידו והשווג תלמוד לומר וכו' יויד ולא שווג, להרגו בערמה - ולא שלח ב"ד והרופא והרודה בנו ותלמידו שאע"פ שהם מזדיין אין מעדימין, ע"כ.

ולכאן יש לדקדק דאם התורה באה ללמד שרופא ושליח ב"ד והרודה בנו ותלמידו אינו חייב מיתה, לא הרי נלמד ממש"נ וכו' יויד ולא שווג, וא"כ למה הוצרך עוד לימוד לוח ממש"נ 'להרגו בערמה', והו"ל 'וכי יויד איש על רעהו להרגו', והלימוד הוא דרך אם היה מזיד על ההריגה, משא"כ הני שאף שהם מזדיים על ההכאה מ"מ אינם מזדיים על ההריגה.

ועוד יש להקשות למה נאמר 'מעם מזבחי תקחנו למות', שאפי' היה כהן רוצה לעבוד עבודה תקחנה למות, ולכאן מאי ס"ד שכהן לא יתחייב מיתה, וכי יש משא פנים בדבר ח"ו שאם כהן רוצה היה פטור ממיטה, ואדרבה לכאן כהן העובד עבודה צריך להיזהר יותר בדרכיו שלא יפסל בדבר עבירה ושלא יהרגו, וכן בכל חטאים עוונות ופשעים שבתורה אין חילוק מיהו החוטא, כי כל ישראל בכללות ובפרט שוים הם לכל עונשין שבתורה.

ובתורה ק פירושים עד אין סוף, וי"ל שהתורה"ק מלמדת את דיני ישראל, שיש רוצחים שהמה ערמומיים ביותר, כמו אלו העוסקים בפאליטיק שמתנהלים ברמאות בלשון ערומים

כשועלים ודיבילומטיא רח"ל, והם מבזים ומזיקים זה את זה והוציגם ידיהם כאילו לא עשו מאומה, ומטילים אשמה על אחרים, וצריך לדרוש ולהקור היטב את הנעשה, כדי שלא להרבות רוצחים ערמומיים. וכנגד זה נאמר 'מעם מזבחי תקחנו למות', כי יש צבועים בעלי ערמה מרים עד למאוד ולשונם כצדיקים ובסתר הם רשעים, ומראים פנים כאילו הם צדיקים, והמה נאחזים בקרנות המזבח, וטוען וכו' תעלה על דעתך שיש אצלי מושג של 'להודגו', הלא אני עומד ומשרת לפני המזבח, הלא תבין בודאי שלא אני עשיתי את הדבר הרע הזה. וע"ז הזהירה התורה"ק 'מעם מזבחי תקחנו למות', כי יש הרבה רוצחים המתנהלים בערמה, וצריך להתחזק כנגדם שלא להתפעל מהם כלל, ולהיזהר ולהישמר מהם מאוד ולדרוש ולהקור היטב, ולבער הרעה מקרב בית ישראל.

וצריך שמירה גדולה מהרוצחים הרמאים האלה, הן בעניני רוחניות והן בעניני גשמיות, כי הנה הנחש הקדמוני היה ערום, ובערמוניותו הביא הורבן עולם רח"ל, כי כל הטא עץ הדעת היה תוצאה מערמוניותו של הנחש, וכן כל הרמאים המתהלכים בערמוניות עלולים לגרום רעה גדולה עד למאוד, ועל כן צריך להתחזק מאוד שלא ליפול ברשתם בכל הענינים הן ברוחניות והן בגשמיות, וצריך לפרסם את הניפותן.

ויצוור השי"ת וירחם שנוכח להישמר מהם ומהמונם, וכל הטובה והברכה יבואו על כל בני ישראל, וכל הרע על כל שונאי ישראל, ויעוור השי"ת מען זאל האבן ג'פועל'ט אלעס גוט'ס, וברוב חמיו ישמור שמירה עלינה תמידית על כל ישראל הן אותם הדרים בארה"ק והן אותם הדרים בכל מקומות מושבותיהם בכללות ופרטות, הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל, ויעוור השי"ת ברוב רחמיו וישמח את כל נשברי לב וישמח את כל ישראל בכללות ובפרטות.

כה יעוור השי"ת וירחם עלינו שנוכח כולנו יחד לשוב בתשובה שלמה באמת ומאהבה, ויעשו כולם אגודה אחת לעשות ציון בלבב שלם. וירחם עלינו השי"ת שנוכח כולנו לשמחת וקיום התורה והמצוות, והתמדת התורה ומידות טובות וידאת שמים, ושמחה תמידית, ונוכח לעשות את כל המצוות בשמחה וטוב לבב מרוב כל. וירחם השי"ת וישמח את כל נשברי לב מישראל ואת כל ישראל בכללות ובפרטות, וישלח לכאן"א רפואות שלמות וישועות שלמות שמחות שלמות וברכות שלמות בגשמיות וברוחניות, תורה וגדולה במקום אחד, פרנסה טובה בהרחבה גדולה, ונוכח כולנו לחיי בני ומזוני רויחי וארימי בגשמיות וברוחניות, ובמהרה נוכח לגאולה שלמה בבנין בית המקדש אויף א זיסען לבעטיגן אופן אויף אייביג, אכ"ר.

פנינים יקרים על הפרשה המושך מעמ"ב

אוכל לנפשו ואף כי אין זה אונס גמור שהיה לו לטבח בהש"ת הון ומפרנס מקרני ראמים עד ביצי כינים שגם לו יזמין פרנסתו ולחם חקו עם כל זה אינו ראוי לעונש רציעה עבור זה ומשום הכי כשלא אמר בסוף שש שאינו רוצה לצאת חפשי אינו נרצע על כי אין צורך לכפרה על חטאו הקדום לבעבור שהוא נידון כאונס על הדבר, אמנם כשהוא רוצה להיות עבד לאדונו מצאנו עוד שנים אחרים מחדש ואוי לא נחשב לאונס שהרי כבר יש שער פעולה בידו וגם שער הענקה בידו כמו שכתוב הענק תעניק כו' לחד מ"ד שאף במוכר עצמו מעניקין לו וכיון שאינו אונס בדבר ואומר בפירוש שלא ירצה לצאת חפשי וכיון שכי' לו בני ישראל עבדים והלך וקנה אדון לעצמו תרצע לכפרה על עונו. * (אילנא דהיי)

עוד אפשר לומר דבשלמא קודם שמכר עצמו אפשר לומר שלא ידע שזה דבר גרוע להיות

עבד, אבל לאחר שכבר עבד שש שנים וראה שאין זה דבר טוב, ובכל זאת הוא רוצה לישאר, לכך רוצעין אוזנו. (חידושי הרי"ם)

מה שכתבו בטעם רציעת האון משום און ששמעה על הר סיני וכו' ולכאורה וכי משום שפגם את אוזנו היתכן לפגום את אוזנו עוד ביותר. ואולם המוונה בזה דהוה תיקונו, על דרך שכתוב כל שחכמתו מרובה ממעשיו כו' ולא אמרו כל שמעשיו מועטין מחכמתו, הרי מזה דעיקר הקפידא הוא על מה ששומע ויודע הרבה ואין עושה כל כך. ולזאת עבד הזה ששמע בהר סיני כי לו בני ישראל עבדים וכו' ולא קיים כן, מוטב לו שלא ישמע עוד כל כך. (ויילקט יוסף).

וכי יריבו אנשים והכה איש את רעהו ורפא ירפא (כא, יח-יט) אם אנשים רוצים לריב, כדי יותר והכה איש את רעהו שאחד יכה את חברו ובלבד שלא יכה בשבת מפו שהרי ורפא ירפא מכה גופנית אפשר לרפא, מה שאין כן נוק של לשון הרע. (רבי יהונתן מפראג)

מכה אביו ואמו (כא, טו) העונש עבור מקלל הוא יותר חמור מעונש המכה (מכה בתקן ומקלל בסקיילה) מפני שדברי נגן כמתלהמים, והם יורדים חדרי בטן לשון הרע ותככים גרועים ממתכות, שכן המכות פוגעות בגוף והדיבורים פוגעים בנשמה. (שער בת רבים)

הילולא דצדיקיא

כ"ד שבט	- רבי שמואל מועלישטיק ב"ר יצחק דוב אב"ד יאזוויץ- תל מרן הבעש"ט (תקס"ה)
כ"ה שבט	- רבי נתן דוד השני משידלאווצא ב"ר שרגא יארב מביאלובוי (תרע"ט) - רבי דוד מטיקוואייב- תל מרן הבעש"ט ור"פ מקארין (תק"ט)
כ"ו שבט	- רבי יחיאל מיכל מגולנא ב"ר אברהם חיאל מיכל- נור הקודש (ת"ט) - רבי מאיר פוגעב אב"ד מעוריש שטאטנר ב"ר יהודה לייב- בית מאיר (תש"ו) - רבי יצחק משה עויאל בעליון ב"ר שמואל שמעלק יחיה לייב - תל החוה מלוכלין (תקצ"א)
כ"ז שבט	- רבי אביגדור יהודה הלוי לונטל מבלשקי וקיל ב"ר אהרן (תרע"ט) - רבי יוסף דוד מטאסוב ב"ר שלמה (תר"י) - רבי אברהם יהושע העשיל מבראדיטשוב ב"ר מרדכי (תרט"ט) - רבי ישראל ב"ר זאב מסלנט מיסד תנועת המוסר (תרמ"ג) - רבי דוד ב"ר שמואל הלוי בעל "מרוי והב" הס"ו מאוסטראה (תנ"ו) - רבי חיים יעקב מניישטאט ב"ר נפתלי נתן נטע הירש אב"ד האסקוב (תרמ"ד) - רבי נתן נטע דוב מועלישפאלי ב"ר אהרן זלג מווישניצא (תרע"ה) - רבי מרדכי ב"ר אלעזר ב"ר גרשון חתך הענין מראדון (תרפ"ט) - רבי שאול בראך ב"ר אלעזר טקאשו - שאול שאול (ת"ש) - רבי יעקב לנדא ב"ר משה יהודה לייב רבה של בני ברק (תשמ"ו) - רבי אלכסנדר סנדר ב"ר אפרים זלמן בעל "תבואות שור" מוולקוב (תנ"ו) - רבי ישראל ב"ר חיים קלוגער אב"ד מטעבין (תקפ"ו) - רבי עמטאל ב"ר ישעיהו מפשעבורו (תרל"ח)

כ"ח שבט	רבי מנחם נחום ב"ר אהרן מטשערנוביל (תרל"א) רבי יעקב מווידיאמא- תלמיד הס"ק מראדושיץ (תרמ"ו) רבי אברהם יהושע העשיל מחעלם ב"ר יעקב מאויבנא (תר"ט) - רבי מנחם נחום טווערסקי ב"ר יחזק מברחמסטרוקא (תרצ"ו) - רבי דוד יצחק מנענסטמוב ב"ר גרשון- בית דוד הרע"ה (תקפ"ו) רבי ישראל מליטשניץ ב"ר אליקים געציל מראקוב רבי שלום יוסף פרידמאן מסארטוורא- טשערנאוויץ ב"ר ישראל (תרצ"ו) רבי יוסף פריעדלאנד מליטסקא ב"ר צבי הירש (תשל"א) רבי מרדכי ב"ר גדליה משה מוויזעל (תשל"ט) - רבי חנניה יו"ט ליפא ב"ר יקותיאל יהודה טייטלבוים ב"ר קדושת יו"ט מסיגט (תרט"ו) רבי ישכר בעריש מראלינא ב"ר יצחק אייזק מוויזשניץ (תת"ט) רבי נפתלי ורקח מנטאוורא ב"ר יהושע כבעלזא (תרס"ח) רבי צבי הירש מליקאווא ב"ר חיים ישראל מפיליב- עטרת צבי (תר"ט) רבי דוד מנאקאווסק ב"ר נאור יהודה (תרפ"ו) רבי יצחק ירוחם דיסקין ב"ר משה יהושע יהודה לייב (תרפ"ה) רבי חיים זינע היילפרין מורישא ב"ר אלכסנדר שמואל (תרפ"ו) רבי אהרן זעליג מראדאוויץ ב"ר יעקב פנחס (תרצ"ו) רבי חיים מאיר ב"ר יצחק פינקל מראדושיץ-פניטשוב- אמרי חיים, מנהל יהודה (תרע"ו) רבי נתן צבי ב"ר משה פנקל מסלבודקא (תרפ"ט) - רבי שמואל אברהם אבא הגר מהאראדענקא ב"ר ברוך מוויזניץ- שפתי צדיק (תתי"ה) רבי אברהם אבא טשערניטשוב ב"ר יעקב מעליץ (תרס"ה) רבי מרדכי מקאריסטשוב ב"ר משה (תרע"ו) רבי אליעזר מבראשטין ב"ר נחום (תש"ט)
כ"ט שבט	

הבן יקיר לי - התחזקות ביסוד האמונה כי הבור'ת נמצא עם האדם בכל מצב

בפרשתן (כא, א-ג) ואלה המשפטים אשר תשים לפניך, כי תקנה עבד עבדיו וגו', וכל המעין כאלו מקראי הקודש יעמוד כמשותפו, כי הלא לאחר הכתובים בפרשת יתרו, כדם מסופר על המלך הנורא ביותר שהתרחש בעולם, מעמד הר סיני, בו שמוחו עליונים ותחתונים וכבוד ה' מלא את ההר, ומקולו הילקין נשמעו עשרת הברכות, מן הדעת היה להתחיל את חוקי התורה במצוות עילאיות ונשגבות, הגמת מצוות תפילין בהם מוקשר האדם את כל כוולו לבוראו באהבה, או במצוות שבת שהיא המתנה המשובה עבורית מבית גגויו של הקב"ה, אך האך בלא לו להתחיל במצוות עבד עבדו, כשיאיתו כבודו שחמא ונכמרו כנניבתו.

מכאן הגה"ק החת"ם סופ"י ז"ל העניין, שכאורו הוא כשלב האב המפגל והמסתמר לתולע וראשו לכנן החולה, ולו הוא מוסר יותר מכל שאר צאצאיו, כמו כן הקב"ה מתחיל את דיני התורה דיוקא בכנן זה שגלגל ברשתו של יצרו, עלו עצר בנפשו, דיוקא בנן לו זה קשתה הדרך, דיוקא עליו מרדס אכניו שבשמים יותר ומשפיע עליו רוב טובה וברכה אי לכך עם ה' חיוק ונתחוקה, למדו כל אדם את ערכו ואת הניכרות הרבה לפני אלקויו צורו.

ודבר זה מרשי האמונה המטורה שעל היהודי להשריש בלבו פינטה, להאמין שאין להקב"ה בעולמו כלום הוין מנפשו של יהודי, וכל אחד ואחד כבן יחיד הוא אל קודשא בריך הוא ואפילו בעת שהאדם הוטא ונכשל בעונותיו, אין הדבר מעיר את אהבת בוראו אליו כמלה הנימול, ולא זו כלבד אלא שאם כאותם שעות היעות נכחה היהודי לתפוס את עצמו או אהבתו גוברת ומתעצמת אצל שוכן מרחמים.

הרי הדבר דומה למנורה המאירה בחושך, שככל שאדם מתקרב אליה אוי האור ממוקד יותר רק על אותו אדם והצל קטן מאד, וככל שהינו מתרחק ממקור האור או הצל שלו גדול עוד ועוד, וכמו כן ה' צילק' הש"ת הוא כצילו של אדם שבשעה שהאור נראה קרוב אוי הצל היינו המראת השכינה קטנה ביום לאותן שעות שהאור נראה ממרחקים גרידא

התחזקות באמונה

דברי חיוק וסיפורים נפלאים מהגה"צ המשפיע רבי אלימלך בידרמן שליט"א

שאו הש"ת נמצא עמו הרבה יותר. מסופר על יהודי אחד שהגיע וכו' אל הגה"ק החפ"ץ חיים ז"ע וביכה בפניו את מר טרולו, שהנה הוא מלופף בקף רגל עד ראש בחובות כבדים אשר אינם נותנים לו מנוח, ולא זו בלבד אלא שהוא שבור ורצין בנפשו מה יהא עמו בתכליתו כבואר לעמוד לפני המלך בעלמא דאתא. כך שאין לו לא את האו עלמא ולא את העולם הבא. פתח החפ"ץ חיים וסיפר לו על שני יהודים עשירים שהאחד היה רכוש של חמישים אלפי רובלים ואילו לשני היה שלושים אלפי רובל, וידע היום שלטונות המדינה שמו אותם בבית האסורים והאשימום על מה שהאינו כחוקי המדינה, כך שהו שני היהודים ככלאם משך מחצית השנה, כשאדכיה והכי מאלא התעסקו עוד בעסקיהם ירד שויו עסקיהם, כשהו שהיו לו חמישים אלפי רובלים נותרו עשרים אלף, ואילו לזה שלא היו לו כי אם שלושים אלף לא נותרו כי אם כמה רובלים בודדים, משהגיע עת המשפט, פעל אותו שנשארו לו מעות כדבעי, ושכר עורך דין (ליועץ) במקעות רבות בתקווה שיצליח לשחררו מבית האסורים, אך רעהו שלא נשאר לו כי אם בתי מעט, לא שכר עורך דין, אלא פנה אל 'שר המשפטים' באותה מדינה שהיה קרובו והתחנן אצלו שיסיים להיות לו לעורך דין עד שהלא אכן הסכים להיות סגנונו בשעת הדין.

ישבו שני היהודים בתא כלאם, והו שלא נשאר לו כלום ההל להסביר להכירו כמה מקנא הוא בו על כי נשארו לו מעות לשכור עורך דין כראוי, ועד כמה הוא בעצמו נותר הסר כל על כן הוצרך להודק בקרוביו, צווק עליו היהודי שנשארו לו מעות ואמר לו, כמה מרשפ שאתה, הלא סגנורך יהיה לא פחות מאשר לו המשפטים אינם שוים ויכל להושיעך ולהוציאך

ממסגר, מה עוד שלא שילמת עליו ולא פרוטה אחת בודדת, הלא אני כל פרוטה שכדי הייתי מוכן להוציא ובלבד שישר המשפטים, למד עליו זכות כמשפט.

סיים החפ"ץ חיים' ואמר לאותו יהודי, הנה ישנם יהודים אשר בעלותם השמימה יוכלו למעון ולומר, הלא כל היי הייתי דבוק במהי ורעיוני כבדרי הנשר הגדול הרמב"ם ז"ל על אבקש שהרמב"ם כבכוו ובצעמו יהיה סגנורי בשעת הדין הקשה, אך עדיין לא יהא מוכטה כי אולי לאחר כל לימודי הוכות אותם למד עליו הרמב"ם לפני הכני בית דין של מעלה, וכאן הראב"ד וישג עליו ויסתור את כל דברי הגסטריות. ואפילו אותו אחד שזיכל למעון ולומר אצורא פלוני גדול הוא שיבוא לסגנר עליו, עדיין יוכל לבוא אצורא אחר ולסתור את דבריו. ואם לא די בכך אוי אפילו אם יוכה יהודי להתעלות מאד נתעלה, עד שאחד מהחזנים מנביאי ישראל יעמוד בעדו למליץ ישר, עדיין אין דבריו כרעיונים, כדמצינו אצל שמואל הנביא שרצה למשוח את אליאב כי שני למלך על ישראל, וכאן הקב"ה והלק פלוני והורה לו למשוח למלכות את דוד המלך ע"ה. אך אתה שאין לך כל זכות גדולה, ומרגיש אתה בנפשך שאין בך נקודה טובה, דע לך שהלא אביהם של ישראל, אלוקי האלהים אוניו האדונים הוא בעצמו כביכול יעמוד ליימיןך וימליץ עבורך לטובה, כי יעמוד ליימן אבינו להושיע משופטי נפשו, על כן אל לך להצטער ולבכות מרה את גורלך, אלא תשוש ותשמח באביך שבשמים. ואכן בשעה שליווה החפ"ץ חיים ז"ע את נות ביתו הרבנית בדרכה האחרונה, משהגיעו לבית העלמין החלו נכבדי וטובי העיר מתווכחים ביניהם היכן לקברו, אם ליד צדיק פלוני או ליד רב גדול אלמוני, ניגשו אל החפ"ץ חיים' שאמר להם, הניחוה בהלקת העניים, והוסף לומר, הלא לא כתוב כי יעמוד ליימן צדיק או כי יעמוד ליימן גאון אלא ליימן אביין כי האביונים הם הקרובים ביותר לאלוקי המערכת.

מעשה שהיה באחד מכני ישיבתו כראדן שהגיעו לו לארם בת ממשפחה אחת מארת העיירות שסביבות ראדן, נסע הלא להופגש עמה, ומשחור נכנס לשאלו בחוות דעת קדושה של רבו החפ"ץ חיים ז"ע ונאנה בספרו לפניו על גודל העניות והאבינות המצויות במשפחה המדוברת על לקברו, אם ליד צדיק פלוני או ליד רב גדול אלמוני, ניגשו אל החפ"ץ חיים' ואמר לו, הנה לך מעלה אחת גדולה על המשפחה, אוה מעלה נוספת ראת שם. כי אותו צדיק הבין שאין לך מעלה מן האבינות, כי האביון אינו תלוי כי אם באוקויו בלבד.

מפי עליון לו תבא הרעות - אין טובה לאדם יותר מכפי שמנהל הקב"ה את חייו
אם כי על האדם ההובח מוטלת להאמין באדונו של מה שהוא עושה עמו הרי אין לו טובה גדולה מו, והרה"ק האמרי אמת' ז"ע יורה תע"ש מכיאו את אשר שמע בימי לדותו את אשר ביאר הרד"ק הרבי רבי בונים מפשיסחא ז"ע על הכתוב המדבר על נשיאי המטות שהניחו את מטותם לראות כמו כהר ה', וכתוב (מכריז יו' מה) ויקחו איש ממטהו, היינו שראו שכל אדם קיבל את אשר בא לו, כי באם יתן הקב"ה לאדם לבחור האך יתנהלו חיוו מכין כל היי האנשים אשר עלי אדמות לא יבחר האדם כי אם את צורת חיוו שלו.

כוס תנחומים
הננו לשגר בצער רב למעלת אב"ד דקהילתנו שליט"א הגה"צ רבי חיים יוסף בידרמן שליט"א וגזרתו ורבת הרבנית תלית"א וכן לרה אבדק"ק אגו"ה הגה"צ רבי עמרם יעקב גשטטר שליט"א על פטירת חמותו - אמם הרבנית הצדקנית בת קדושים שזכתה להעמיד דורות ישרים של גדולי תורה והוראה מרת עטל גשטטר ע"ה א"ח להגה"צ מפוסקי הדור רבי נתן גשטטר זצוק"ל בעל החמות ישלח דברו להמציא להם נוחם ומרפא באבלם הכבד ובנחמת ציון ירושלים נתחמו.

א מעשה

הנאמן תודע רבי עקיבא איגר היה רגיל להשמיע שיעורים לפני תלמידיו ויש בתו כשהרשית הייתה בתורה גם לנגע שחית השקפה בתורה להשתתף בשיעור. אחד המשתתפים הקבועים בשיעור היה יהודי שנתורה גדולה על שולחנו. רשת ענפה של מסחר הייתה לו, והיה נושא ונותן באמנה בסכומי סכף אדירים, אך גם ידיו רב לו בפעולה אדויתא. למדן מופלג היה וכוונתו להיות דבאי ודבא. הוא מצא לעצמו עונם רוחם מעשיות המעוקים של רבי עקיבא אהר. והשתדל שלא להחיל מהם.

יום מהיום התאכזו עיסוקיו של הסוחר הלמדן עד שנאלץ להתעכב בבית מוסדהו יתר על הרגלו. אהוה זה אל הרפא את ידיו מלבוה אל השעינה, אלא שלמרבח הפלא הוא נכנס אל חדר מסירת השיעורים והוא רואה כי החדר ריק, ניכר שהיו בו אנשים זה לא מכבר, אך כעת אין בו נפש חיה. ידע הסוחר כי זהו חנו של רבי עקיבא איגר מוסר את השיעור, ובעת היה השיעור צריך להיות בעיצומו. אך בפעול המוסר ריק.

אל הסוחר אחר אחד המחורים שטיכר לו פשר דבר, עד שבזמא בחר אחד ממכיריו ונמנוו נודע לו כי רבי עקיבא איגר אמנם הגיד שיעור בהגולה, אלא שהשיעור לא נהי לבוא אל סימונו. זאת מפני שבזמאע השיעור שאל אחד המחורים המשתתפים קושה על המלך אותו השמעו רבי עקיבא איגר שיעור, ואם כי אמנם הוא ענה בהתשובה כהלכה מפי רבי עקיבא איגר, אך המחור המשתתף יעמו על שלל פעם אחת עמם לחי המחור על השאלה וכל פעם ענה רבי עקיבא איגר ענה לו את אותו תירוץ. המחור לא הסכים להניח לרבו, וכו הוא שאל את אותה קושה מנשר לא פחות משבעים פעם! ואך רבי עקיבא איגר בענוותנותו הרבה לא נעז בו כלום אלא ענה אותו תירוץ שבעים פעם! יתכן, המשיך המחור וסיפר לאותו סוחר, שה היה ממשיך עוד ועוד אלא שרבי עקיבא איגר נחלש מאוד מחילופי הדברים והוא התעלף ונפל על קומו. מלבין שבמחמה גדולה התעוררה. ניסו להשיך את הגאון אך לא הצליחו. החיוק רופא מומחה והוא קבע שבמצבו המוד מאוד יגיונה להחיש אותו אל ביתו. קי נקטעו שיעורו בעיצומו. הסוחר שכאמור היה למדן מופלג התעניין אצל המחור על מה היו חילופי הדברים בין התלמיד לבין רבי עקיבא איגר, אלא שהמחור השתאה מולו והיה לאותו מחור וביקשו שוב ושוב שיאמר לו את המטא והמתן, עד שהמחור ענה לו וסיכם בפניו את עיקרי החיוב הגדול.

הקשיב הסוחר לרביים והתעלה מאוד על קשטונו של אותו תלמידו. שהרי דברי רבי עקיבא איגר חווי דתוים נתיימים בנתינתם מסינו, ועל מה היה לו להתדיין אותו. אולם גם הסוחר ביקש לשהות עם רבן של כל בני הגולה בדיקות קשות אלו, ומיהר ללכת אל ביתו של הגאון בעיוד שדאשו מחשבין שוב ושוב את החיוב הלמדני שהתנהל בשיעורו אלו אהר.

משכנס הסוחר לביתו של רבי עקיבא איגר הוא מצא את כל בני הבית שרויים בדרגה עמוקה. המצב כבר היה קשה מאוד וחששו לרועו מכל. הסוחר התקרב למיטתו של רבי עקיבא איגר והוא אותו מרחש ונולחש בשפתותיו. הוא לא אביד עשתנותו אלא גיש למיטתו של הרב והקשיב לטפתותיו הענות.

אודיו כמה דקות בהם היה הסוחר כמון על רבי עקיבא איגר הוא התרומם והכריז בקול: בודו לו להלוטין בו הרב וביא ויקום נמנית חוליו. התפלאו כל הנתינים ושאלוהו. זאת מוין לך? ויביא וכו' או כן נביא אתה שמונו חיון כי רבינו עתיד להבייא?

מענה האיש ואמר: בוודאי ראתם שהתמפתו על מיטתו של רבינו, הנה אספר לכם את אשר שמעו אחימי מלאשו של רבינו. וכן שמעת את דבריו בהם הוא ביקש ואמר: רבינו של עולם! ונבקשתי שיתשלח לי רפואה שלימה במהרה בתוך שאר חולי ישראל בשל שתי סיבות: הסיבה הראשונה: הלא מלוי ידוע לפען שהמלך שלי בסוגיא הוא ישר ונכון, וכוונתי בו לאמתה של תורה. והסיבה השנייה: הלא תורה הקדושה שבשלה אוהב לרפואה שלימה! הסיבה השנייה: אם באמת עשיתי חילול, הרי שהמחור המוקשה על לא יוכל להיות במנוחה כל ימי חיוו. כי הוא תיכסר ויתננה ביוסיו ממונן על כן שהוא אהר הגורם למונתו, ואך סיבה זו מספקת כדי שמונה לרפואה שלימה.

מששמעו כי נרבינו, סיימ הסוחר ואמר, בטוח אני כי הקב"ה ישלח ליבינו רפואה שלמה במהרה ועוד יוננו בשביבה דשנים ורעננים יהיו. ואמנם קי בדיוק היה: באורח פלא התייצב מצבו של רבי עקיבא איגר עד שהחל לאיתנו.

אלה יעמדו על הרבה אשר נדבם לבסוף להוצאות העלון לזכר הרבים

הודו והדר פעלם
בעבור עלינו השבת קודש יתרו עלי' והתאחדות באתרא קודשא מידון יצ"ו על צד היותי טוב בפקודת כ"ק מון אדמו"ר רבינו שליט"א הננו להודות
לאברכים והבחורים שטרחו
זכות השבת והסת הרש"י ין בעדכם ובעד ביתכם, וימלא ה' לבכם, ובעמעיכם הטיבים המשיים, ובלא אשר תפנו תשכילו ותצליחו. בשם כל הקהל הקודש

קול רצון וישועה אלהי צדיקים
בהודיה לפני שוכן מעונה, הננו לשגר בזה מיטב ברכותינו אל ידידנו וידיד בית ישראל איש האשכנזיות, מרביץ תורה וחסידות לעדרים, ראי מרגינתא טבא, ערץ באראלי קודש הילולו בגזר ועשרת, דין רפיש מדבית מרגן רבנותיו הקה"ל ז"ע"א מלעלוב, ענן עץ אבו"ה, לבית אבותיו עשרת, כש"ת
ראש הכולל הגה"צ רבי שלום סופר שליט"א
הרב"ג הר"ק מון אדמו"ר מורינו ורבינו ז"ע"א ולאבי הגה"צ רבי שמואל סופר שליט"א - גאב"ד מאסא
רגל שמחת איוסיו הנכדה - הבת ע"ג"ה"י המופלג בתו"ש ממחייב ישיבת באבוב הרב דוד ה"ו"ן בן רד"ה"צ"ח מיטאל ישראל שליט"א ר"מ ב"ש"ית" מ"שנה התורה" צפת נכד כ"ק האדמו"ר מלעלוב - משימון ה' שליט"א ו"ק אדמו"ר מדוקוב - ויועץ שליט"א יאד רעווא מן קדם אבוהון דבשמיא. קדם נואה עלילה, רבט משמיים ופקודו גפן זאת, זכות אבות יין עליו, ויזכו לבנות בית נאמן בישראל והיוונו יעלה יפה לתפארת אבוה"ק אבו"ה.

גליון זה נודב
לזכות ולהצלחת החתן והשכלה לרגל שמחת נישואיהם השבע בשעטומ"צ
החתן המופלג בתו"ש"י
שמואל גרשוון ה"ו"ן בן אסתר מלכה תחי'
עב"ג הכלה המהוללה
טויבא רבקה תחי'
בת צביה תחי'
= יזכו לבנות בית נאמן בישראל לתפארת הוריהם והמשפחות החשובות אבי"ר.

לעילוי נשמת
האשה הצדקנית שנסתרה נפשה לתורה וקיים מצותיה מרת אסתר חיה בת ר' שלמה ע"ה רחנבאום נפטרה ב"ד שבט תשס"ח
תנצב"ה
הונצב ע"י בעלה שיהלחט"א ידידינו הדגול מו"ץ ורב בית-ההנסת קהל הסידים 'גני דוד' ומקושרו לרבינו, ה"ה רה"ה ר' יקותיאל רחנבאום שליט"א - פ"ת

ברכת מזל טוב
לאחייך מחושבו א"ש הקיים ה"י ישראל אליהב ח"י"ו חלגל שמחת הולדת הבת והברכה אתה היא לוקנו המפואר הנה"ח ה' שיע' אליהב ח"י"ו בארא פאיק - איה"ב ולבאי ידידינו חיקו והנעלה הנה"ח ר' שמואל צבי אליהב ח"י"ו בארא פאיק - איה"ב יאד רעווא מן קדם אבוהון דבשמיא. קדם נואה עלילה, רבט משמיים ופקודו גפן זאת, זכות אבות יין עליו, ויזכו לבנות בית נאמן בישראל והיוונו יעלה יפה לתפארת אבוה"ק אבו"ה. אידישע שמחה שטענדיג, אבי"ר.